

PREEK

Marcus 12, 20 – 28

Stiens, Aldeboarn, 22 oktober 2007

Gemeente fan Jezus ús Hear,

Deze week sprak ik een oudere mevrouw, die al jong haar man verloor door een ongeluk. Ze was zelf zwanger van haar tweede kind. En na de tragedie van het verlies van haar man heeft ze zelf beide kinderen grootgebracht. Nu is ze zelf aan het eind van haar leven, een leven gedomineerd door verdriet en eenzaamheid.

Ik vroeg haar: Als u nou straks uw man weer ziet, daarboven, wat zou u dan tegen hem willen zeggen?

En toen zei ze: Dat kan niet, want daarboven daar is geen huwelijk meer, daar is alles anders. Daar in de hemel daar huwen mensen niet, daar is het leven eeuwig en volmaakt. Net als in de boeken die ik lees, die lopen gelukkig altijd goed af, zei ze.

Blijkbaar is ze vertrouwd met de bijbel en weet ze van de woordenwisseling van Jezus met de schriftgeleerden over het huwelijk in de hemel.

De schriftgeleerden proberen Jezus uit de tent te lokken met een hypothetische vraag. Over een vrouw die achtereenvolgens met zeven broers getrouwd is en geen kinderen krijgt en die in de hemel komt, en welke dan haar man zal zijn in de hemel.

En dan zegt Jezus: Want wanneer de mensen uit de dood opstaan, trouwen ze niet en worden ze niet uitgehuwelijkt, maar zijn ze als engelen in de hemel.

Ze zijn als engelen in de hemel.

Want kan ik van deze woorden van Jezus genieten. Wat een troost, dat onze geliefden in hemel zijn als engelen. Want dat betekent dat zij ons dag aan dag bijstaan, en liefde en licht sturen ze ons. Zij zijn als engelen in de hemel.

Die vrouw die ik sprak is niet weer getrouwd. Ze heeft alleen voor de kinderen gezorgd. Was dat een keuze voor het leven voor haar? Het is moeilijk te zeggen. Hoeveel keuze heeft een mens in het leven? Er zijn

zoveel momenten in het leven dat je een weg inslaat en denkt: Ik zou wel een andere weg willen gaan maar ik kan het niet. Hoeveel keuze heeft een mens?

En het hangt er ook zo van af, hoe je naar de dingen kijkt. De Sadduceeën zien de opstanding als een soort vervolg van dit aardse leven. Waar mensen elkaar weer herkennen en gehuwd zijn en kinderen hebben.

En dan zegt Jezus: **Nee, het leven in de opstanding is van een geheel andere orde.**

Het hangt er maar net van af hoe je naar de dingen kijkt. Het hangt er maar net van af vanaf welk punt je ergens naar kijkt.

Stel je voor dat je in je hele leven nog nooit één kerk van binnen hebt gezien; dan kun je je ~~rare gedachten maken over wat er in de kerk wel~~ niet allemaal voor geheimzinnigs gebeurt. En het tegenovergestelde: Als je altijd naar de kerk bent gegaan, dan kun je je maar moeilijk voorstellen dat mensen zeggen: Na de dood is er niks, dood is dood. En dat mensen geen troost hebben in hun geestelijk leven.

Het hangt er zo vanaf hoe en vanwaar je naar de dingen kijkt.

Op mijn werk zeggen we wel eens: Als je nog nooit in een verpleeghuis binnen bent geweest, dan heb je geen idee hoe het leven zich daar voltrekt. Dan heb je er geen idee van dat daarbinnen volop geleefd, gegeten, geslapen, gehuild, gebeden en gepiekerd wordt.

En als je al meer dan twintig jaar in een verpleeghuis woont, dan kun je je nauwelijks voorstellen hoe de wereld in die twintig jaar veranderd is.

Het hangt er zo van af hoe je naar de dingen kijkt.

Als je vanuit het leven naar de dood kijkt dan lijkt de dood een diep zwart gat waar van niemand meer iets vernomen wordt. Maar stel dat je vanuit de dood naar het leven zou kunnen kijken, wat zien we dan? Zien we dan één groot tranendal, zoals die mevrouw van daarnet tegen mij zei? Het is één groot tranendal, zei ze.

Of zien we een gebroken wereld, die worstelt met levensvragen en waar mensen meer met elkaar strijden dan voor elkaar zorgen?

Het hangt er zo vanaf hoe je naar de dingen kijkt.

Stel je voor dat het waar is: Dat onze geliefden die overleden zijn, zijn als engelen in de hemel; dan mogen we toch veronderstellen dat zij in staat zijn om ons te beschermen? Dan geloven we toch dat er onnoemelijk veel liefde uit de hemel naar ons toe komt iedere dag?

Het hangt er zo vanaf hoe je naar de dingen kijkt.

En dat geldt ook voor God.

“Hij is geen God van doden, maar van levenden.” Zegt Jezus.

God heeft iets met de levenden. Zo kijkt God blijkbaar naar zijn schepping. Zijn eerste aandacht gaat niet uit naar de doden. Want de doden hebben geen zorg meer nodig, zij mogen intreden in het opstandingsleven, zij mogen gaan hemelen, zij mogen engel zijn.

Laat de doden de doden begraven, zegt Jezus, en dat ligt in diezelfde lijn. Over de doden niets dan goeds, zeggen wij dan.

Nee, als God kijkt naar zijn schepping, dan gaat zijn aandacht en bewogenheid in de allereerste plaats uit naar al wat LEEFT. Hij is God van levenden!

God van Abraham, Izaäk en Jakob. Hij is God van de levenden. Hij is niet God van donder en bliksem, of van onderwereld of Hades, nee, het bijzondere van die Ene God van Israël is, dat Hij de God des levens is.

En al heel snel wordt in de bijbel duidelijk dat deze God de mens voor precies dezelfde keuze stelt: Het leven en de dood stel ik u voor, de zegen en de vloek; kies dan het leven!

En bij die bijbelwoorden realiseer ik mij hoe hard die aan kunnen komen bij mensen die een geliefde verloren door zelfdoding. Lang heeft de kerk die keuze veroordeelt als goddeloos en zondig. Want lees maar wat er in de bijbel staat. En met grote schroom proberen we hierover soms iets te zeggen in onze tijd.

Gelukkig leven wij in een tijd dat er veel minder geoordeeld wordt. Wie zijn wij dat wij een oordeel uitspreken over de levenskeuzes van anderen. En ik heb ook wel eens gezegd: Misschien is zelfdoding wel de ultieme keuze voor het LEVEN. Wie zal het zeggen?

En wat te denken van de talloze oude en zieke mensen die eigenlijk wel graag willen stoppen met leven en die maar door moeten, is dat dan een

keuze voor het leven? Hoeveel keuze hebben we eigenlijk, vraag ik mij bij dit alles weer af?

Wat hebben we te kiezen, als het leven je op de hielen zit?

Ik zag deze week een prachtige DVD over het leven van de dirigent Hans Vonk, die overigens veel te jong nog aan een spierziekte overleed. En in die film dirigeert hij een muziekstuk van een Duitse componist, en daarbij werd gezegd dat de componist het stuk schreef vlak voor zijn 'Freitot'.

En toen dacht ik, wat een mooi woord voor zelfdoding: Freitot, de stap naar vrijheid. En weer zeg ik: Het hangt er maar zo van af hoe je naar de dingen kijkt.

Ik troost mij met de woorden van de Heer: Zij zijn als engelen in de hemel. En zij overladen ons met liefde en zorg.

Jezus leert ons vandaag hoe God kijkt naar de wereld.

En als God de Vader naar zijn schepping kijkt dan gaat zijn liefde en zorg uit naar de levenden. Dat is de kernboodschap van het evangelie van vanmorgen.

God investeert in de levenden. De doden hebben die zorg niet meer nodig, de levenden wel.

Maar ook hier geldt: Het is maar net hoe je naar de dingen kijkt.

Want misschien gaat de zorg van God juist wel uit naar de levenden, omdat die er zo'n behoefte aan hebben. Gaat Gods liefde niet uit naar ons, juist omdat wij de meest kwetsbare schepselen zijn in heel de schepping? En is Gods aandacht voor ons niet gegrond in het feit dat wij de neiging hebben om los van God en los van de hemel te leven?

Hij is God van de levenden. Over de doden niets dan goeds. Maar zolang wij in dit leven staan, dan gaat het er blijkbaar om dat God ons bij de schouders grijpt en dat wij instrument mogen zijn in dit leven, dat wij de weg mogen banen voor het koninkrijk.